

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Emila Bdžocha a JUDr. Richarda Bureša na neverejnom zasadnutí 15. júla 2014 o sťažnosti **odsúdeného I. M.** proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 25. júna 2014, sp. zn. 8Ntok 2/2014, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného **I. M. sa z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 19. októbra 2001, sp. zn. 1T 19/2001, bol I. M. uznaný za vinného zo spáchania trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. (účinného do 31. decembra 2005) na tom skutkovom základe, že

dňa 1. marca 2001 v čase okolo 14.30 hod. do skorých ranných hodín okolo 14.30 hod. dňa 2. marca 2001, teda asi po dobu 12 hodín nepretržite vo svojom dome v D. na ulici S. č. X., okres R., pod vplyvom alkoholu, v úmysle usmrtiť, fyzicky napádal svoju manželku A. M. tak, že ju rukami bil po celom tele, udieral ju päťami do hlavy a celého tela, bil ju viackrát po celom tele i hlave stoličkou, ktorá sa od veľkej intenzity úderov rozlomila, bil ju klepáčikom na mäso do hlavy a po rukách, kopal ju do hlavy a celého tela, chytil ju za vlasy a viackrát jej väčšou prudkosťou búchal hlavu o stenu, hádzal a sácal ju o steny, nábytok a na zem, skákal nohami po jej tele, hrudníku a hlave, čím jej spôsobil mnohopočetné zranenia kože, podkožia, pľúc, pečene, obličiek a ďalších vnútorných orgánov, zlomeniny rebier spojené s roztrhnutím pohrudnice, opuch mozgu ťažkého stupňa a ďalšie množstvo

zranení spojených s krvácaním do telových dutín a navonok, ktorým poškodená A. M. podľahla dňa 2. marca 2001 okolo 11.00 hod.,

a to aj napriek tomu, že právoplatným rozsudkom Okresného súdu v R., sp. zn. 3 T 218/95, z 8. novembra 1995 bol uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že dňa 22. decembra 1994 v skorých ranných hodinách v D., okres R., na ulici T. č. X. v kuchyni svojho rodinného domu pod vplyvom alkoholických nápojov bil svojho maloletého syna L. M., nar. X. tak, že ho bil päsťami a kopal po celom tele a hlave, hodil o stenu, čím mu spôsobil rozsiahle kožné odreniny a krvné podliatiny, tržnozmliaždené rany na hlave, trupe a končatinách s vnútrolebečným krvácaním a roztrhnutie a pomliaždenie na bránicovej ploche medzi pravým a ľavým lalokom, zakrvácanie brušnej dutiny, prekrvácanie bránice vľavo, mäkkých tkanív v okolí podžalúdkovej žľazy, obličiek, okružia tenkého a úponu hrubého čreva, následkom ktorých poranení maloletý L. M. dňa 22. decembra 1994 v poludňajších hodinách zomrel a odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní 7 rokov nepodmienečne, ktorý vykonával do 3. decembra 1999.

Krajský súd za to I. M. uložil podľa § 219 ods. 2, § 29 ods. 2 a § 42 ods. 1 Tr. zák. výnimočný trest odňatia slobody na 22 (dvadsaťdva) rokov, pre výkon ktorého ho zaradil podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. do tretej nápravnovýchovnej skupiny.

Podľa § 228 ods. 1 zákona č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) bola mu uložená povinnosť nahradiť poškodenej strane – V., pobočka R. spôsobenú škodu vo výške 3 207 Sk.

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. poškodenú Ž. M. s nárokom na náhradu škody odkázal súd na konanie o veciach občianskoprávných.

Na podklade odvolania I. M. proti rozsudku súdu prvého stupňa Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo 13. februára 2002, sp. zn. 1 To 65/2001, podľa § 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a na základe § 259 ods. 3 Tr. por. uznal I.

M. z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. spáchaného obzvlášť nebezpečným recidivistom podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 1. marca 2001 v čase okolo 14.30 hod. do skorých ranných hodín okolo 4.30 hod dňa 2. marca 2001, opakovane vo svojom dome v D., na ulici S. č. X., okres R., pod vplyvom alkoholu, v úmysle usmrtiť, fyzicky napádal svoju manželku A. M. tak, že ju rukami bil po celom tele, udieral ju päťami do hlavy a celého tela, bil ju viackrát po celom tele i hlave stoličkou, ktorá sa od veľkej intenzity úderov rozlomila, bil ju klepáčikom na mäso do hlavy a po rukách, kopal ju do hlavy a celého tela, chytil ju za vlasy a viackrát jej väčšou prudkosťou búchal hlavu stenu, hádzal a sácal ju o steny, nábytok a na zem, skákal nohami po jej tele, hrudníku a hlave, čím jej spôsobil mnohopočetné zranenia kože, podkožia, pľúc, pečene, obličiek a ďalších vnútorných orgánov, zlomeniny rebier spojené s roztrhnutím pohrudnice, opuch mozgu ťažkého stupňa a ďalšie množstvo zranení spojených s krvácaním do telových dutín a navonok, ktorým poškodená A. M. podľahla dňa 2. marca 2001 okolo 11.00 hod.,

a to aj napriek tomu, že právoplatným rozsudkom Okresného súdu v R., sp. zn. 3 T 218/95, z 8. novembra 1995 bol uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že dňa 22. decembra 1994 v skorých ranných hodinách v D., okres R., na ulici T. č. X. v kuchyni svojho rodinného domu pod vplyvom alkoholických nápojov bil svojho maloletého syna L. M., nar. X. tak, že ho bil päťami a kopal po celom tele a hlave, hodil o stenu, čím mu spôsobil rozsiahle kožné odreniny a krvné podliatiny, tržnozmliaždené rany na hlave, trupe a končatinách s vnútrolebečným krvácaním a roztrhnutie a pomliaždenie pečene na bránicovej ploche medzi pravým a ľavým lalokom, zakrvácanie brušnej dutiny, prekrvácanie bránice vľavo, mäkkých tkanív v okolí podžalúdkovej žľazy, obličiek, okružia tenkého a úponu hrubého čreva, následkom ktorých poranení maloletý L. M. dňa 22. decembra 1994 v poludňajších hodinách zomrel, a odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní sedem rokov nepodmienečne, ktorý vykonával do 3. decembra 1999.

Za to mu podľa § 219 ods. 2, § 29 ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zák. uložil výnimočný trest odňatia slobody vo výmere 22 (dvadsaťdva) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. na výkon uloženého trestu odňatia slobody I. M. zaradil do III. (tretej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. súd mu súd uložil, aby nahradil poškodenej V., pobočka R., škodu vo výške 3 207 Sk.

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. súd poškodenú Ž. M., nar. X., bytom D., ul. S. č. X. s nárokom na náhradu škody odkázal na konanie o veciach občianskoprávných.

Odsúdený podal 24. apríla 2014 návrh na obnovu konania, o ktorom Krajský súd v Košiciach rozhodol uznesením z 25. júna 2014, sp. zn. 8Ntok 2/2014 tak, že ho podľa § 399 ods. 2 Tr. por. ako nedôvodný zamietol.

Proti tomuto uzneseniu súdu prvého stupňa podal odsúdený I. M. do zápisnice o verejnom zasadnutí sťažnosť, ktorú odôvodnil aj písomne podaním došlým Krajskému súdu v Košiciach 2. júla 2014.

V sťažnosti poukázal na to, že krajský súd pri rozhodovaní o návrhu na povolenie obnovy konania neprihliadol na skutočnosť, že aj keď sa v čase jeho právoplatného odsúdenia tzv. asperačná zásada v Trestnom zákone nenachádzala, bol odsúdený ako obzvlášť nebezpečný recidivista, v dôsledku čoho mu bola zvýšená trestná sadzba o jednu tretinu. V ďalšej časti odôvodnenia sťažnosti namietol nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 41 ods. 1 Tr. zák. (ukladanie trestu odňatia slobody obzvlášť nebezpečnému recidivistovi) a zvýšenie hornej hranice trestnej sadzby ustanovenej v Trestnom zákone u obzvlášť nebezpečného recidivistu o jednu tretinu a jej ukladanie v hornej polovici takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody. Následne sa zaoberal právnym posúdením svojho konania, ktoré je podľa jeho názoru pre absenciu úmyslu spáchať trestný čin vraždy nesprávne a uložený trest označil za neprimerane prísny.

Na podklade podanej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia a konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť odsúdeného I. M. nie je dôvodná.

Z ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. vyplýva, že obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Pri posudzovaní, či sú splnené podmienky obnovy konania v zmysle citovaného ustanovenia, súd hodnotí návrh najskôr z hľadiska, či sú v ňom uvádzané také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli skôr, teda v pôvodnom konaní alebo v konaní o predchádzajúcich návrhoch na povolenie obnovy konania známe. Až po zistení, že ide o takéto skutočnosti alebo dôkazy, prichádza do úvahy hodnotenie v tom smere, či by tieto skutočnosti alebo dôkazy mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi známymi už skôr viesť k inému rozhodnutiu, ako je pôvodný právoplatný rozsudok.

Skutočnosťou súdu skôr neznámou sa rozumie objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv za zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por., pričom novú skutočnosť je potrebné v konaní o obnove preukázať dôkazmi.

Novým dôkazom je dôkaz, ktorý nebol v pôvodnom konaní obsiahnutý v spise, uplatnený niektorou procesnou stranou alebo vykonaný. Dôkazom skôr neznámym môže byť predovšetkým nový dôkaz alebo dôkaz síce už v pôvodnom konaní vykonaný, avšak nového obsahu (o podstatných okolnostiach obsahovo zmenená, prípadne doplnená výpoveď svedka, ktorý v pôvodnom konaní už vypovedal), pričom v prípade dôkazu v pôvodnom konaní už vykonaného musia byť hodnotené aj dôvody alebo okolnosti, ktoré viedli k obsahovej zmene dôkazu.

Z uvedeného vyplýva, že dôvodom obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. nemôže byť každá nová skutočnosť alebo každý nový dôkaz, ale len skutočnosti a dôkazy určitým spôsobom kvalifikované, t.j. také dôkazy, ktoré by samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi mohli odôvodniť iné rozhodnutie o otázkach uvedených v citovanom zákonom ustanovení. Súd rozhodujúci o návrhu na povolenie obnovy konania je preto povinný hodnotiť dôkazy, význam novej tvrdenej skutočnosti alebo nového navrhnutého dôkazu vo vzťahu ku skutočnostiam a dôkazom vykonaným v pôvodnom konaní a až na základe takéhoto postupu môže dospieť k odôvodnenému záveru, či ide o také kvalifikované skutočnosti a dôkazy, ktoré by mohli viesť k inému rozhodnutiu ako je pôvodný právoplatný rozsudok.

V tejto súvislosti treba uviesť, že v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania zákon nedáva súdu možnosť preskúmavať správnosť skutkových právnych záverov pôvodného odsudzujúceho rozhodnutia. Takéto konanie sa obmedzuje len na riešenie otázky, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy takého charakteru, aký predpokladá ustanovenie § 394 ods. 1 Tr. por. vo vzťahu k výrokom, ktorých sa obnova môže týkať.

V posudzovanej veci správne v súlade s jej stavom a zákonom postupoval krajský súd, keď dospel k záveru, že neboli splnené zákonné podmienky § 399 ods. 1 Tr. por. na povolenie obnovy konania.

V odôvodnení napadnutého uznesenia sa veľmi podrobne zaoberal všetkými tvrdeniami obsiahnutými v písomnom podaní odsúdeného i jeho vyjadrením na verejnom zasadnutí krajského súdu a vyvodil z nich správne právne závery, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie uvedeného uznesenia, ktoré si osvojuje (strana 3 napadnutého uznesenia).

Aj najvyšší súd zdôrazňuje, že asperačná zásada pri ukladaní trestu sa prvýkrát stala súčasťou Trestného zákona od 1. septembra 2003 (zák. č. 171/2003 Z.z.), teda po právoplatnom odsúdení I. M. (13. februára 2002). Je preto nepochybné, že nemohla byť a ani nebola použitá pri ukladaní trestu odsúdenému I. M. a z toho dôvodu jeho návrh

na povolenie obnovy konania s poukazom na ním uvádzaný nález Ústavného súdu Slovenskej republiky v posudzovanom prípade nebol dôvodný.

Za toho stavu Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosť odsúdeného I. M. ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 15. júla 2014

JUDr. Martin P i o v a r t s y , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová